

מסורת הש"ס

(א) [מיר טו:] (ב) [שס פ:]
(ג) [מיר מו:] (ד) [ר"ה
ה'::] (ה) [ברש"י דטוטה
טו. ד"ה טטטט וכו' וכן
בכריתות כב: מפרש טעמא
דכל טטטט קטס קרי טטטט
חלב ע"י צפי ה'ר"א:]
ד"הכא טעס אחר:] (ו) [מיר
ג:] (ז) [שס פ:] ע"י
מנשי"כ ברש"י גילג ג: ריש
העמוד:] (ט) ז"ל כבשאר,
(י) ג"ה צמיר, (כ) [מכאן
שיך לגו:]

הגהות הב"ח

(ח) גמ' רב אחא בר יעקב
אומר כגון דבדר והוא:
(צ) רש"י ד"ה לעמן וכו'
מזירות לא מלקין ליה
והואיל נציני הקבצות בדר
אצל: (ג) ד"ה כי דרוש וכו'
דמחייב בהו אדם קאי וכו'
ולא ילפינן ליה לבדיר
מבאה יקשא: (ד) ד"ה
והא חטאת וכו' הרי עלי
חטאת חלב לא אמר:

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

כי דרוש ידרשנו אל
הטאות ואשמות. שכן
נדרשין ממך, שהי חובה
הם מוטלין עליך (ר"ה ה:).
הטאות חלב. כל מטאת
הם קרי מטאת חלב,
דבחר חלב כמי, דכמי
(ויקרא ג) כל חלב וכל דם
אלא תאכלו, וכמי במריה
נפרשת מטאת (סוטה טו.
וכע"ז כריתות כב:).

פירוש הרא"ש

בגן שנזר והוא בבית
הקברות. ועוזר צל תאמר
אם עמד בזה שומא
ג' רגלים ולא נעזר למעט
לאלתר חיילא
עליה נזירות מאי איבא
למישר. מאי צל תאמר
איבא ופולגמא דרבי יוחנן

[illegible]

^(ט) **לענין חלקים פליגי:** למאן דאמר חיילא עליה מזירות מלקינן ליה עממו עממו צבית הקצרות ולמ"ד לא חיילא עליה מזירות ^(ז) דלא מלקינן ליה הואיל וצבית הקצרות נדר. אבל לכו"ל עממא לאלתר הוי גזיר וליכא כל תאחר דאמרינן נמי אי אכל קס ליה צבל מאכל: דקא

מאחר לנוירות דטהרה. דלאלתר מצעי

ליה לנמיפק חוץ מצית הקצרות ולמיזמו
 מיזירותה בטירה: וכן נזיר. בעלמא
 שטימא עגמו צמודי אע"ג דמחלל
 צלל למיזירות קס ליה צבל מאחר דמיזירות
 דטירה: רב אחא אמר. מאי צל מאחר
 דמיזירות צביר איכא צל מאחר דתגלחת
 דמיזירות נפקי מי מיזירותה צעי לגלח עגמו
 וילאיתוי קרבן ואי מאחר לתגלחת קאי
 צבצב מאחר: ואפי' למ"ד תגלחת אינה
 מעכבת. בקרבן אפי' מזוה לגלח
 וקאי צבל מאחר צמותה מזוה: צבל
 מאחר קרבנא. דאי משהי ליה
 לקרבן עובר צבל מאחר: כי דרוש
 דרשנו אלו חטאות ואשמו'. דמיחייב (א)
 אדם קאי עליהו צבל מאחר ולא
 ילפינן מהא הקיסא דנדרים: מהו
 דמיחייב חידוש הוא. מעשה דמיזיר
 וואכי מקילי ציה דלא קאי צבל מאחר
 דלא נפקי קרבנא מיחייב מהאי קרא
 דחטאות ואשמות: דלא חטאים ליה
 לעשותא נזיר. דאם אמר הרי עלי
 חטאת מזיר לא אמר כלום ולא מיחייב
 ואלא מיד משא"כ צבאר קרבנות דכל
 קרבן צאמר אדם הרי עלי (חטאות)
 כך וכן חטאים ומיחייב לאיתוי וכיון
 דחידוש הוא אימא לא קאי עליה צבל
 מאחר (ב) צבאר קרבנות להכי אינטיק
 למיחבת הכא לאקושי לנדרים דקאי
 נמי צבל מאחר: והא חטאת חלב
 דאינה חטאת צנדר. דאי אמר הרי
 עלי חטאת (ג) לא אמר כלום ואפי'

קאי צבל מאחר: הוואיל ואס אמר הריני נזיר אפי' מהרץ. כלומר להאפילו צהרץ צלצד הויר עמנו הוי נזיר נמי לכל דיינו חידוש דליהו גלגל נדר אלס צהרץ צלצד (ומיתסר) ואפילו הכי מיתסר צכל מידי דמשכר והואיל וחידוש הוא לא ליקוס עליה צבל מאחר כשאר קרצנות קמשמע לן הקיסא דקאי צבל מאחר: עד שזיר מנון. דאי [אמר הריני] נזיר מהרץ לא הוי כלום עד שזיר צכל אכתי ממאי חידושא איכא: ועוד האי חידושא. דקאמר לחומרא הוא והיינו חומרא דליהו לא מר אלס צדכר אחד והוי נזיר צכוין: שאס

עויר צנדר. דקילא שאינו יכול להתפייס צנדר שאס אמר חטאת
אמינא לא ליקום עליה צבל תאחר: ופרעינן הרי חטאת חזב. כלום
וואפילו הכי קאי עלייהו צבל תאחר והיקישא למה לי: אפי' פ
והיכי מיימית מיניה קולא דלא ליקום צבל תאחר: וואיל ואס גילי
חמירי אי לאו היקישא היא דלא ליקום עלייהו צבל תאחר: ו
להתפייס צנדר כיון דמונא להציאה לכפר עליו דין הוא שיעבור צבל
צבה מידי דליקום עלה צבל תאחר ולמאי קאתיא אי להמירו ביין אין ו
גמור ועיקר קרצן לא אתי לכפרה. וקשה צעיני אכתי ימתי קר
אלא כיון דלאו מנפיה דקרא נפיק * צבל צמה האז היקישא ע
וואפילו לר' שמעון דאמר בצרק המפלת (דה אס)
שלא תזקק לבעלה עיקר תרצהו אינו צא על חטאת שהרי

בפ"ג דמיר דף טז: ובי פליגי לענין ב' מלקות. אם המיוצג נז' לנאט ולא ינא מעשה לוקין עליו א"י חסור מלקות אינא: אמר רב אשי האיל וכו'. למשה ואמר: נזיר שחור שמאצא עצמו כמזיד עובר בבל' תאחר דנזירות שריה. וזה א"ס עומא נבואם אל סההים היתם כמזיד ועומא עלמא כמזיד דקאמרי היינו יד: עובר בשום בל' תאחר תגלהו. ואפי' הניח כל קרנעו וזלזו מחוסר דק תגלהו מעקבת. ממשותו יין ומלינעא למתים או רחוי' ציטור בל' תאחר ופליגי פרק י' מיני (דף קמ.) בל' תאחר קרנעו. שריה. מניח שלש קרנעו שריה גרסינן ולא הניחם עובר בכל תאחר: דרוש ידרשנו אלו חמאות ואשמות. למתנו קר' דלשחין תאמא דרשיה וזלזו שריה תעלה דיעו דרע ואסא כמאטא דמכיר וזלזו ואסא דענין מניח חסור: ודרי' תאמא חלב: כל קרנעו תאמא דמכיר כמאטא (דף טו.) דנין הוא שמהא חמא חלב טעונה נקסיס כי רוצי שגגת כרת יד חלב המניח כחן הינו ואין ארס ממאנז הניח חמא: עד שיירי ככולו. פירוש עד שיתקד הינו וזלזו בפסא דמניח חמא: ועוד

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ללא אומר הכי דא"כ הוה ליה נזיר לאלתר כדפרישנא מאי אומר לא
העולם וכיון שכן הוה ליה כאומר הרי עלי להביא קרבן
דקם ליה צל מחלח לאלתר. וצדין הוא דהוה מצי רבא לאוקומה
באומר קודם שיעבר' שנים אהא נזיר וצבי האי גוונא הוה ליה

ר' אהא רב ייזקר אומר ר' (פ) דודר ויהא

דבית הקברות הניחא למ"ד⁶ לא חיילא עליה
 נזירות מאלתר אלא למ"ד⁷ מאלתר חיילא
 עליה מי איכא בל תאחר ועוד⁸ האמר מר
 בר רב אשי חיילא נזירות עליה מאלתר וכי
 פליגי לענין מלקות פליגי⁹ אפ"ה קם ליה בבל
 תאחר משום דקא מאחר נזירות דטהרה
 א"ר אשי הואיל וכן נזיר שטימא עצמו
 במזיד¹⁰ עובר משום בל תאחר דנזירות
 טהרה רב אחא בריה דרב איקא אמר
 עובר בבל תאחר תגלחתו ולא מיבעיא
 למ"ד¹¹ תגלחת מעכבת אלא אפי' למ"ד
 תגלחת אינה מעכבת מצות גילוח מיהא לא
 מיקיים מר זוטרא בריה דרב מרי אמר עובר
 בבל תאחר קרבנותיו ומן הכא נפקא ליה
 מהתם נפקא ליה י"ב דרוש ידרשנו¹² אלו
 חטאות ואשמות מהו דתימא חידוש הוא
 שחידשה תורה בנזיר מאי חידוש איילמא
 דלא מתפס ליה לחטאת נזיר בנדר הרי
 חטאת¹³ חלב ישאין מתפסיה בנדר ועובר בבל
 תאחר אלא מאי חידושה סד"א הואיל ואם
 אמר הריני נזיר אפילו מן חרצן¹⁴ הוי נזיר לכל
 אימא לא ליעבור עליה משום בל תאחר קמ"ל
 הניחא למ"ד¹⁵ כי נזיר מן חרצן הוי נזיר לכל
 אלא לר"ש דאמר אין¹⁶ נזיר עד שיזיר מכולן
 מאי איכא למימר ועוד האי חידוש לחומרא
 הוא אלא מאי חידושה דסד"א הואיל ואם

נויר אפי' מחרצן. כלומר
מי לכל דהיינו מידוש דלחיהו
יילו הכי מיתחקר בכל מדי
עליה צבל תחאר כבשאר
תאחר: עד שזייר מבוך.
גלוס עד שזייר צבל אחמי
א. דקאמר לחומרא הוא
ר אחד והוי נזיר צבולן:
צבולן

רחמנא אטומאה צתרי לראי
נפשות מת לא יבא [שם] ואמנ
שלא יבא עליו עונש אחר
תגלחם מעצבם. פלוגתא הי
דכתבי ואחרי ישתה הנזיר יין
תגלחם והרצאת דמים ולה
ג' תאחר קרבנותיו. להך ארז
צ' רגלים: אלו תטאון ואלו
מחו דרשמי: אי לא היה

בגדר שאם אמר חטאת מיר עלי והוא אינו מיר לא
 יכניין **הי חטאת חלב** כלומר כל החטאות דהרי מקרי
 היקישא למה לי: **אפי' מן החלב** הו' מיר לכל לכל
 צבל תאמר: **הואיל** גילה על אחם משלשן. חטאת ו'
 עטיהו **על תאמר**: **חטאת חלב** אינא **לכפרה**. ומש"ה
 ר' עילוי דין הוא שיעבור צבל תאמר. אבל חטאת מיר אית
 להחמירו ציין אין זו מנזה אלף רשות ואפילו למאן
 שיהי' אכתי תימי קרבן מיר צמה האל מחטאת
 אלף צמה האל היקישא עריפא דכל מה האל כל דה'
 פרכ המפלת (מה לא): **ליוולדת** חטאת היא דבש
 ו' בא חטא חטאת אפילו יודעת צעמא שלא

ות. אם יהיו זו לזאת ולא ילא
בר איש אחיה. ודעה
היא תאחר גירודותיה. וס
שעמם. עמם נמנח קדמיה
קצתו וזו מוסב ק
לאו שיעור כל מהר ופליגי
הסודי מזה שלש קצתם עולה
אלו השמות ואשמות. ולתניה
דרכ ואסח קצתם דמיו
השמות חלי. כל השמות קצתו
נפסס כי יור שגמם קר

הבניא חטאת: עד שיזיר מכולן.

ג' רגלים אלא מיהו כיון דלא מצי
לחוקמא בזמור הרי עלי^ו בקרבנות
ויכדפרישית ואטריך לתדושי תנאיה
נקטו האי לאשמועינן דבכי האי גוונא
קס ליה צבל תאחר לאלתר. כנ"ל
ויצוה ילאמי ידי חובסי מכל מה

תורה אור השלם

כִּי תִדְרֹג נִדְרָה
יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא תֵאָחֵז
שְׁלֹמוֹ כִּי דָרַשׁ יִדְרֹשְׁנִי
אֱלֹהֶיךָ מֵעַמְּךָ וְהָיָה בְךָ
דְּבָרִים כֵּן כֵּן

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[בְּהַר־דָּהָא אֵלֶּה לְמַדְּ
 אֶתְרֵי חֵיילָא וְכוּ'. דְּכִין
 חֵיילָא עֲלֵיהּ עֲשִׂיתָ לִיכָא
 תַּחְתָּא עֲלֵיהּ. נִמְחָק
 יִצְתָּא וְכוּ'. בְּהַר־אֵלֶּה :
 יִצְתָּא וְכוּ'. פְּלִיגִי וְכוּ'.
 יִצְתָּא לְמַדְּ מִמֶּנּוּ דְּפִלְטִינָא
 דְּרִי וְרִל בְּזִיר דָּף טו
 אֵלֶּה יִצְתָּא לְמַדְּ לֵאמָר
 אֲבָתִי רִקֹּן עֲשִׂיתָ. עֲשִׂיתָ
 אֲסִיר מִקּוֹת פְּלִיגִי. אֲבָל
 לְקוֹת מִמֶּנּוּ לִיכָא יְעִישׁ
 גְּנִילִין הֵשִׁים שְׁלִי בְּזִיר
 דָּף ט"א:

תוספות

[illegible]

מטהרה חל עניו שיש לו
מקום מנוח לגלגל שער
מקדאמר דאיכא עליה
ש ידרשנו אלו המאות
ה מירדשנו ומשמע ליה
מאי חדוש הוא הילכך
הרי עלי חטאת נזיר לא
לז אומר הרי עלי חטאת
ת אכל י"מ דלא מתפיס
לא אומר הרי זו לחטאתי
בגון גבי עד וזמם מיהו
ות;

עין משפט
נר מצוה

ד. ר"ן

כל כנויי פרק ראשון נדרים

רע"י

ד.